



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## **Bibliotheca Rhetorum**

In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

**Le Jay, Gabriel François**

**Ingolstadij, 1726**

In festo Natalis Domini. Oratio III.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

horrescimus ! Pudeat certè nosmetipsos ignavia  
 nostræ , Adolescentes ; caveamusque diligenter ,  
 ne , cùm gloriosissimum fuerit viris sanctissimis vitæ  
 immortalis delicias tam vario pœnarum mortisque  
 genere redemisse ; nobis turpissimum sit , eandem  
 illam gloriam tam vili promerendam pretio despe-  
 xisse . Quamobrem , ut unde cœpit Oratio , eò-  
 dem referatur ; oro vos , Adolescentes , atque ob-  
 testor per JESU Christi sanguinem , cujus cœlestis  
 gloria pretium est , per Sanctorum exempla , per  
 salutem vestram , quâ nihil vobis debet esse anti-  
 quius , aspirate totis animis , & contendite fortiter  
 ad illa bona , de quibus hoc polliceri nobis possu-  
 mus , quoniam *Oculus non vidit , nec auris audivit ,*  
*nec in cor hominis ascendit , quæ præparavit Deus ijs , qui*  
*diligunt illum .*



## IN FESTO NATALIS DOMINI.

### ORATIO III.

*Sic Deus dilexit mundum , ut Filium suum  
 unigenitum daret . Joan . cap . 3 .*

**S**tupendum enimverò divini in homines amoris  
 prodigium hodierna solennitas exhibet , Ado-  
 lescentes Christiani ! Ecce Deus Optimus , Maximus  
 tristissimam humani generis sortem commiserans ,  
 Filium suum Unigenitum mittit in terras , & arden-  
 dentissima suspirantis jam diu , & in tantî boni ex-  
 pectatione gestientis univèrsi orbis vota cumulat !

C

Ecce

Ecce Filius ipse dilectissimus, qui non rapinam arbitratus est, esse se aequalem Deo. Philip. 2. Paternæ voluntati obsecutus ad nos ultro delabitur, non debitis regię majestati insignibus præfulgens, sed mortali infirmitate circumseptus; atque, ut Apostoli verbis utar, *in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo.* Ibid.

Hactenus equidem noveram, ô Deus, incredibilem potentiam tuam, cum varietatem illam ac pulchritudinem rerum, quæ cœli terræque ambitu continentur, uno voluntatis nutu conderes. Intellexeram infinitam sapientiam, cum orbem universum tam mirabili tempestatum vicissitudine regeres ac temperares. Didiceram quoque, quàm esset metuenda justitiæ tuæ severitas, cum inquinatum flagitijs hominum, opus illud manuum tuarum vindicibus aquis elueres. Nunc autem ex quo Verbum tuum, *figuram substantiæ tuæ.* Heb. 1. Filium illum amantissimum, *in quo tibi ab æterno complacuit,* Matth. 17. ad extremam hominum conditionem abjectum, natum in stabulo, in præsepio reclinatum, vagientem in cunis, fasciis alligatum, unjus diei infantem intueor, nunc, inquam, summa tua benignitas apparuit: nunc intelligo, quàm flagrans tuum erga nos, quàm singulare studium extiterit. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret.*

Verùm ut tanta Dei bonitas magis ac magis elucescat; excutiamus diligenter, Adolescentes Christiani, quo tandem consilio, quàm pio voluntatis affectu, tam eximium humano generi beneficium Deus contulerit. Erraveramus, quotquot sumus, à via veritatis, & cæco cupiditatum astu à recto tramite omnes abducti habebamus neminem, quem, vel revocantem audire, vel præeuntem sequi vellemus: Deus filium suum, cui non liceret fidem abnuere, quem non imitari turpe esset, nobis  
in

in Exemplum dedit ; hoc primum divinæ benignitatis caput. Excideramus eo jure , quod collata primis parentibus ab ortu ipso innocentia nobis ad beatam immortalitatem dederat , & perpetuo damnati exilio nequicquam gemebamus ; Deus Filium suum ejusdem immortalitatis redimendæ in pretium dedit ; hoc alterum divini erga nos amoris argumentum. Utrumque quàm justa Christo ipsi causa fuerit , ut diceret , *sic Deus dilexit mundum , ut Filium suum Unigenitum daret* , geminâ hujus Orationis parte , quantum patientur angustia temporis , demonstremus. Igitur sic Deus dilexit mundum , ut Filium suum nobis in exemplum daret , hoc priore quidem parte : sic Deus dilexit mundum , ut Filium suum in pretium daret , hoc posteriore intelligetis.

## I. P A R S.

**A**C primò quidem revocate , quæso , animis , quæ facies esset orbis universi , antequam Christus in terras laberetur : quàm pravi sensus hominum , quàm distorti affectus , quàm projectæ ad omne facinus voluntatum inclinationes ! Ut omnes meditantes iniqua , scrutantes perversa , nefaria molientes ! *Dominus* , inquit Psalter regius , *de caelo prospexit super filios hominum , ut videret , si est intelligens aut requirens Deum. Verùm corrupti sunt , & abominabiles facti sunt in studiis suis , omnes declinarunt , non est , qui faciat bonum , non est usque ad unum.* Psal. 13.

Agite enim : quota pars in toto terrarum orbe , si brevissimum Judææ angulum excipias , quæ verum Numen agnosceret ? Suos sibi quisque Deos fingebat ad arbitrium : tot erant illi , quot erant turpissimæ cupiditates : & impia pariter ac flagitiosa hominum natio ita nullum ponebat perversitati modum ; ut illa , quibus se inquinabant , scelera prætentio Deorum nomine consecrarent. Jam inter eos ipsos , qui se veri Numinis cultores profiteban-

tur, quàm erant multi; qui avaritiæ fardibus, qui honorum ambitu, qui voluptatum illecebris nequiter defervirent? Quis tenuitatis suæ conscius abjicere se infra cæteros? quis spoliare se bonis paternis & voluntariam colere paupertatem? quis macerare corpus, & inflictiis ultro doloribus carnem affligere aut sustinebat, aut etiam noverat? Imò ipsa virtutum illarum nomina ignorabant, ne dum illas colerent, atque exercerent. Frustra Deus quosdam identidem plenos æmulatione viros suscitârat; qui corruptos, depravatôsque mores arguerent, increparent vitia, virtutis amorem inspirarent. Gravior erat, & diurnitate temporis confirmata nimis mali acerbitas, quàm ut levioribus ejusmodi remedijs curaretur. Nempe natura morbi hujus, quo genus hominum laborabat, non tam verbis sanari poterat, quàm exemplis.

Hoc intelligens, & humano generi medelam afferre cogitans cupidissimus reparationis nostræ Deus hanc in ipso Filio novæ, quam parabat inducere, vitæ formam atque ideam exhibere voluit, unde exemplum sibi sumere nemo hominum detrectaret. At quanta in eo consilio Dei nostri bonitas eluxit; qui veterem, insitâmque penitus morum nostrorum corruptelam emendaturus, vim emendationis omnem atque acerbitatem voluit in proprio filio priùs experiri, quàm nobis eandem aut admittendam, aut etiam pertentandam proponeret!

Nihil ego jam miror, si Apostolus gentium Paulus Nativitatis Dominicæ Mysterium intuens quasi raptus ex se se in eas voces exclamet. *Apparuit gratia Dei omnibus hominibus erudiens nos.* Tit. 2. Quam enim verò putatis Deum iniisse erudiendi unumquemque nostrum, & ad meliora provocandi viam? *Multifariam*, subjicit idem Paulus, *multisque modis olim loquens Deus in Prophetis, novissimis*

*simis diebus istis nobis locutus est in Filio. Hebr. i.* Audiamus igitur, quid loquatur; attendamus diligenter, & ad percipienda cœlestis illius, quam tradit, doctrinæ oracula aures nostras præparemus. Accedamus propius, penetremus usque ad præsepe, in quo jacet reclinatus infans Deus, & caveamus sedulo, nequid eorum nobis excidat, quæ ab ipsius ore promanabunt. Quanquam filet, aut nihil auribus insonat, præter vagitus miserabiles, tristissima paupertatis, angustiarum, dolorum, quos patitur, argumenta! Fallimur, Adolescentes Christiani, non loquitur ipse modò, sed quæcumque hinc adjacent, omnia loquuntur. Loquitur stabulum, in quo nascitur, loquitur præsepe, ubi componitur, loquuntur panni, quibus involvitur, loquuntur lacrymæ, quæ defluunt ex oculis, loquuntur vagitus illi miserabiles, in quos erumpit, loquuntur minuta & tenera corpusculi membra, quæ fasciis astringuntur, ipsum denique silentium, quod miramur, disertissimè loquitur.

Imò, imò, agnosco, sentio, intelligo vocem illius, *qui cepit facere & docere. Act. i. am exemplo docet*, inquit Bernardus, *quod postea traditurus est verbo.* Jam beatos pauperes clamat; beatos, qui lugent, prædicat; beatos, qui patiuntur propter justitiam, profitetur. Nunc primùm divitias reprobatur, superbiam & ambitionem arguit, & mollioris vitæ delicias execratur. Nunc è stabulo meliùs, quàm olim è monte Evangelicæ disciplinæ fundamenta orditur, & jacit.

Nam quis, amabo, commendanti paupertatem non credat, quem ad extremas egestatis angustias redactum, & rebus spoliatum omnibus noverit? cui procul à cognatis, amicis, notisposito nullum comitatum nullum auxilium, nihil eorum, quæ miserrimis, quibusque nunquam desunt, videat suppetere? quem sine tecto, sine lare, sine

foco, nihilo sanè commodiùs quàm foris, in aperto ac propatulo loco, sùbque dio natum & educatum sciat? Quis repudianti honores atque dignitates fidem derogat, dum ipse sciens ac volens vilissima ouæque, spreto conculcatóque mundano fastu, amplectitur? dum patrem opificem, matrem peræquè in vulgus ignotam, tenuissimis utrumque fortunis feligit? dum emendicato ostiatim diversorio spretus insigniter, & per summam ignominiam exclusus, undique ad desertas atque inhabitabiles attegias, merum cespitem, meram maceriam, ad mutarum animantium conditionem, societatem, ac veluti contubernium se demittit? Erit aliquis denique, qui diffluentem delicjjs, voluptuosámque vitam increpanti contradicere audeat, quem gravissimos molestiarum omnium atque acerbitatum casus intelligat subjisse; & innumeris, quibus humana infirmitas conflictatur, ærumnis obnoxium ac subjectum fuisse fateatur?

Nam si tanta vis est in exemplis ad commovendos animos inclinandasque voluntates, quantam inesse revera usu quotidiano atque experienciâ cognoscimus; cujus ponderis oportet esse Christi nascentis exempla, cum ad extirpandam abolendamque in unoquoque nostrum prioris consuetudinis vetustatem ac corruptelam, tum ad inducendam melioris, sanctiorisque vitæ novitatem atque innocentiam?

Nolite enim existimare Dominum Jesum, tot ac tantis infantia suæ miseris circumseptum, quasi unum aliquem è liberis mortalium, cui isthæc ætatulæ illius primordia fortuito Natalium casu obvenerint. Supremus ipse rerum omnium dominus; ætatum, locorum, tempestatum, totiusque naturæ effectus ac moderator; id si illi tantopere cordi erat, ut Deo minus quiddam hominum causâ fieret; aut si necessarium nobis videbatur, ut ad hu-

manita-

manitatem nostram se se deprimeret ; poterat , ablegatis longiis infantia molestias , eâ firmitate laterum , eâ proceritate membrorum , eo corporis totius habitû prodire in hunc orbem . quò vel ipse vir inter viros confirmatâ postea ætate exstitit , vel quo hominum parentem primum novimus maturum ac prorsus virum , ut erat Dei summi architecti manibus fabricatus , ita de repente processisse in medium , & apparuisse coram ex improvise.

Si tamen necdum amoris suo factum satis videbatur , cum se in nostrum numerum aggregabat , nisi factus nobis ex omni parte simillimus , ætatis gradus singulos decurreret ; nisi obiret statas vices , variâsque mutationes , & quædam , ut militandi , sic & vivendi stipendia conficeret ; poterat ita lenire infantia suæ molestias , ut non hyeme , sed vere , non noctu , sed interdium nasceretur ; ut tanto hero atque hospiti digna domus non deesset ; ut saltem mitigaret asperitatem temporum bonitas loci , angustias ætatis laxitas habitandi & rei domesticæ copia sublevaret . Sed quæ , malum ! tecti opportunitas ei , qui non agrum , non villam , non ædiculam habet , ubi pedem in suo ponat ! Tamen esto ; alieno in loco nascatur ; cujus cælum ac terra est , & quæ utroque continentur ; at in conducto , at in commodato , at in clauso , at aliqua in domo . O Deus immortalis ! rerum parentem , conservatorémque omnium , non hærediolum apud suos , non inquilinum pretio ac mercede , non amicum gratis , non mendicum alienâ misericordiâ , uspiam ac non foris habitâsse nascendo ! Stabulum , præsepe , scænum ; tantùmne ? latibulum pecudum , lustrum ferarum , locum derelictum , patentem , ruinosam sedem ex altissimo , pulcherrimóque cæli domicilio præbuisse venienti ! Hæc sedes imperij , hoc palatium , hic suppellectilis apparatus , quem æquis-



simus rerum creatarum æstimator, idémque dominus atque arbiter suum esse voluit!

Quid ad hæc dicemus, Adolescentes Christiani? quem deinceps habere nos decet divitiarum, honorum, rerum cæterarum gustum ac sensum, quas Christus statim ab suo in mundum ingressu despicit, abjicit, abominatur? Revocemus ad examen tritum illud quidem, at nihilo solidum minus ac verum Divi Bernardi argumentum. *Aut mundus errat, aut Christus fallitur.* Aut mundus errat, dum fluxas, periturâsque opes, vanos & inanes honorum titulos, mollisque ac delicatæ vitæ illecebras tantopere consecratur; aut certè fallitur Christus, dum extremæ paupertatis inter angustias, inter summi contemptûs opprobria, inter gravissimos dolorum aculeos, utriusque fortunæ arbiter, nascitur. Falli Christum, quem ipsam omnipotentis Dei sapientiam profitemur, nefas est dicere; Quid porro superest, nisi ut vanitatis, erroris ac dementiæ mundum arguamus?

Neque verò exemplum istud, quod cæteris quidem hominibus nascendo Christus exhibet, alienum ab ætate vestrà, vestrisque moribus putatote, Adolescentes. Imò nullos imitatores sui Christus ambitiosius velit esse, quàm vosmetipsos, quorum potissimum gratiâ nasci parvulus, ac singulos pedetentim infantia, pueritiæ, atque adolescentiæ gradus voluit decurrere. Nempe in informanda illa, erudienda, suisque virtutibus exornanda vitæ parte amavit se plurimum, quam factus grandior teneriore quodam voluntatis affectu supra reliquas dilexit ætates; quam cæterarum veluti formam & absolutum exemplar commendavit; cujus innocentiam & expertes fuci mores proposuit omnibus ad imitandum, qui cœlestis patriæ felicitatem ambirent.

Agite

Agite enim verò, unde illustriora innocentiae, pudoris, modestiae, mansuetudinis, docilitatis, obedientiae, quae sunt aetatis vestrae ornamenta, mutuari vos exempla liceat, quam à Puero JESU; qui virtutes illas statim ab ortu, ad ipsa exactae juventutis tempora tam mirabiliter exercuit? qui vel inter matris ubera plenissimo rationis usu fruens, regi se nihilominus, cæterorum infantium more, ac circumduci parentum ad voluntatem passus est? qui per multos annos durissimae ac laboriosissimae Juventutis, unam hanc sectari visus est laudem, ut se Mariæ æquè ac Josepho vilissimis etiam in rebus obsequentem ac subditum exhiberet? Documentum ingens, Adolescentes Christiani, quam dociles, quam cereos, quam flexiles in omnem partem ac patientes culturae animos afferre vos deceat moderatoribus; qui aetatem vestram liberalibus, sanctisque disciplinis imbuendam, grande munus pariter & onus, susceperunt?

Quin & hæc ipsa, quæ Christus infans admittit in se vitæ austerioris exempla, non minùs vos in hoc, quem decurritis, aetatis flexu respiciunt, quam ad eosdem olim plenioribus maturos annis pertinebunt. Neque enim alia potior Puero JESU videtur fuisse consilij ratio, quamobrem, vel ab suo in hunc orbem ingressu, tam stupendum rerum humanarum contemptum præ se ferret, nisi ut eundem teneris adhuc ac recentibus juvenum animis inspiraret. Intelligebat nimirum, qui penitissimas humani cordis latebras scrutatur, & intuetur Deus, quam difficilis operæ foret; ut quis divitias negligere, honores fugere, voluptates spernere sustineret; nisi insanos rerum istarum amores statim dedoctus, quidquid caducum ac perituum est, ab adolescentia parvi facere, ac paulatim etiam contemnere assuevisset.

Id ipsum per se unusquisque vestrum æstimet, Adolescentes. Putatis maturam ætatem assecutis imitandum vobis esse in contemptu mundi Infantem JESUM, si jam eundem mundum, & ea quæ in mundo sunt, amando deperitis? Tu magnas olim positus inter opes, non inservies illis turpiter, aut etiam illas abjicies egregius contemptor, cujus avidos jam nunc oculos argenti nitor ac splendor auri adeò perstringit? qui id ipsum cumque, quod habes, recondis sedulò ac fordidè comparcis? qui egenti, ac mendico subveniendi gratiâ, ne modicâ pecuniæ parte genium defraudare sustines? Tu mediis aliquando inter illecebras atque irritamenta voluptatis vives abstinentissimus; qui curandæ, fovendæque molliter cuticulæ nunc indulges? qui furtivas, vetitâsque delicias conquiris? qui enâam vix ac prodentem se se libidinem, tot instructus ad eam coërcendam præsiidiis, compescere ac refrænare non vales? Tu denique amplissimas vel Ecclesiæ, vel militiæ, vel Togæ adeptus dignitates abjectè senties de teipso, aut deprimendi tui animum induces, qui junior inani tumes Natalium fastu? qui leves aucuparis rumusculos, & omnes umbras futilis ac falsæ gloriolæ consecraris? quem amica moderatorum consilia exasperant potius atque irritant, quàm pravos errores dedoceant, aut ad meliorem vitæ frugem revocent? Erras, erras, mihi crede, si tam contrarias, tam ex adverso positas vitiis, quæ nutris hodie ac foves, tibi virtutes aliquando polliceris. Assuescite nunc igitur, Adolescentes, Christum pauperem, abjectum, patientem, quantum per ætatem vestram licet, æmulari. Quid non aggredi liceat tanto duce atque auspice, qui non modò nobis datus est in exemplum, sed etiam in pretium oblatus?

II. PARS.

## II. P A R S.

De hoc altero divini erga nos amoris argumento quàm multa se offerret dicendi seges; nisi temporis angustia imponendum jam jam orationi finem admonerent. Rem itaque paucissimis verbis ita conficio, ut non tam notissimi vobis mysterii veritatem explicare aggrediar, quàm impositas inde vobis officii partes declarare.

Ita creverat in immensum humani generis perversitas, adeoque divinam in se indignationem peccando concitârat, ut neque venia locus aliquis, neque spes salutis ulla superesse videretur. Actum erat de nobis ac penitus conclamatum, nisi spes nostras fuscitâset ipse Deus, &, quam nemo hominum suffecisset unquam, hanc in proprio filio communem pro peccatis victimam statuisset. Hæc illa divini consilii ratio Christum è regali divinae Majestatis solio in terras evocat, ubi tamdiu parat exulare, donec expiatis suo sanguine mortalium flagitiis oclusum æternæ beatitudinis aditum referârit. At quanta divinae benignitatis immensitas, ut innocens pro reis, justus pro injustis, Dominus pro mancipiis, Deus pro vilissimis homuncionibus se se in pignus ac pretium devoveret!

Adeste igitur animis, Adolescentes, & Puerum JESUM tot tamque gravibus ærumnis vestrâ omnium causâ perfurgentem attentè contemplamini. Quidquid hic durum sustinet, quidquid asperum ac molestum patitur, totum hoc vobis ultrò ac volens impendit. Quòd exclusus undique per summum nefas ad miseræ tugurioli tenebras redigitur, quòd alget malè compositus in præsepe; quòd vagit in cunis; quòd frigida tempestatis incommoda, extremæ paupertatis angustias, rerum penuriam omnium, sibi relictus uni, solatiumque expers omnis non detrectat, hoc sui in vos amoris pignus ac monimentum

nimentum

nimentum agnoscite. Divinæ justitiæ, quotquot estis, multis nominibus debitores, quod pendere pretium nemo vestrum poterat, ipse persolvit. Vestris ille jam tum onustus flagitiis, quas dare vos pœnas sine fructu, sine emolumento decuisset, illas melioribus auspiciis vestræ apud Deum pacis ac gratiæ reconciliator suscipit. Neque enim ignorare vos oportet, Puerum JESUM, tot infantia suæ molestiis obnoxium videri, non eo solum consilio & animo, ut nævum fatalem illum, nativamque labem, quæ singulos ab ipso fatu, conceptumque occupat atque inficit, bonus eluat; sed etiam ut gravissima quæque flagitia ac scelera, quæ aut in se admittant homines, aut admissuri erant aliquando, expiaret.

Itaque ille tum pœnas dabat furtorum, quæ hominum avaritia, homicidiorum, quæ crudelitas, impuritatum, quas petulantia ac libido susceptura deinceps ætatibus cunctis esset ad finem usque & occasum universi orbis. Quisquis obscœnissimo ore verba profers, quæ vel audiri pudor vetat; viden' tu Puerum elinguem ac mutum? tua illum verba infantem fecerunt. Qui pudicitia & honestatis oblitus abuteris manibus ad flagitium, illum tu fasciis obligasti. Qui pascis oculos inverecundis imaginibus, qui corpus luxu frangis, & mollibus vetitisque deliciis enervas, tu illius oculos deprefisti, tu infirmasti vires; pœnas tibi sceleribusque tuis debitas toto corpore suo expendebat. Quo igitur animo te esse decet, si inhumanus, si planè ferreus non es in eum, quem nôris tuas partes suscipere, culpam tuam sustinere, se pro te reum supponere?

Ah! si nihil aliud præstare Christo possis, unde gratus ac memor animus erumpat, saltem pone aliquo in loco beneficium illud, quod tibi nascens impertit. Intellige quanta sit dignitas animæ tuæ, quam

quam perennibus suppliciis obligatam ut exsolvat, semetipsum offert piacularem in hostiam. Metire pretium illud ex ipsâ Dei Majestate, qui se vadem & obsidem jam oppignerat, donec redimendæ ejusdem gratiâ, quidquid sanguinis in venis micat, effuderit.

Nihil hic dictum à me vel ambitiosius ad ostentationem, vel ad hodierni beneficii prædicationem magnificentius. Nolim ego tibi fucum facere. Christiane Adolefcens, quisquis es; Augustinum audi nativitatæ Dominicæ beneficentiam excutientem. *Tanti vales, inquit, quanti Deus.* Igitur Dei sordes hominum, & mortalis naturæ miseras suscipientis humilitatem & abjectionem expende, tanti vales! Dei viles terras tui causâ pulcherrimo cæli domicilio præponentis, obnoxiam laboribus & opprobriis infantiam expende, tanti vales! Dei, ad obendum salutis tuæ gratiâ quemcunque suppliciorum modum, teneros artus jam tum præparantis lacrymas, algorem, paupertatem expende; tanti vales! Tot impensis, tot sumptibus quæsitæ, redempta, instituta anima tua est. Quanti tu illam hæctenus fecisti? quantum curæ, quantum diligentia adhibuisti, ne tibi res tam pretiosa deperiret. Quid egisti unquam, quid passus gravius, eam ut in tuto collocares, & incolumem custodires? Ah! potius quoties animam illam tuam turpiter abjecisti? quoties brevissimæ voluptatis pretio Satanae oppignerasti? quoties sciens, volensque sempiternis ignibus addixisti? Christum interim non ignorabas è supremo Majestatis suæ folio delapsum fuisse, ut per mille molestiarum ac dolorum aculeos illam redimeret ac servaret?

Vos ego per immortalem Deum rogo, Adolefcens, per Christi Natalem plenum egestatis, plenum contemptûs, plenum patientiæ; per salutem fortunâsque vestras, quæ in ipso positæ sunt, cave

vete

vete diligenter, ne, cum tam multa pro salute vestra Christus fecerit, ac pertulerit, labores ipsius omnes irritos inanisque reddatis. Nolite, quaeso, committere, ut, cum nemo vobis propior sit, quam vos, tum nemo vestri negligentior, quam vos, nemo vobis inimicior, quam vos esse videatur. Pergite eximium, immortale ac divinum Christi beneficium tueri ac sustinere; & dum se vobis pro charitate sua in Exemplum, & in Pretium nascens impendit, eam saltem referte gratiam, ut per ipsius exempla vestra ipsorum saluti studiosè ac constanter adlaboretis.



IN PASSIONE  
DOMINI  
ORATIO IV.

*Filia Jerusalem, nolite flere super me, sed super vos ipsas flete, & super filios vestros. Luc. 23.*

**I**Ta compellabat Christus Dominus pias illas Feminas, quæ insito commiserationis sensu crucifigendum ipsum in Calvariae monte collacrymantes sequebantur. Id ipsum hodie, quis credat, ab alto Crucis patibulo Christus idem exspirans unumquemque nostrum tanto post tempore rursus admonet. *Nolite flere super me, sed super vos ipsos flere.* Tamen itane verò est, Adolescentes Christiani, ut in tam justa luctus materia flere nobis non liceat? Non erumpemus in lacrymas, dum acer-  
bissimos